

* * *
kapitola 3.
* * *

„Je třeba, abys odsud odešla. Alespoň na čas, než se vše uklidní. Než lidé zapomenou.“ Hlas mistra Giovanniho je prosycený zármutkem, téměř z něj kapou slzy, ona ho však nedovede vnímat. Cítí jen vztek, který jí stoupá tělem jako horká láva.

„Abych odešla? Kam bych měla jít? Jsem tu doma!“

„To jsi a vždycky budeš,“ ujistí ji s tváří plnou bolavé lásky. „Ale teď tu pro tebe není bezpečno. Řeči o tom, co se ti stalo o slunovratu, se šíří rychle. A až se dostanou z údolí, ke kněžím méně moudrým než ten náš... Hrozilo by, že tě prohlásí za čarodějnici. A víš sama, co se takovým ženám děje, co jim dělají...“

„Pán věže je náš přítel. Ochránil by mě.“

„Nikdo nemůže nikoho ochránit před kněžími, Malvino, pokud se rozhodnou ho zabít. Ty si to nedovedeš představit, nikdy jsi neopustila údolí...“

„Ale proč ho mám opustit teď? Neříkal jsi snad sám, že kdekoli jinde budu ohrožená mnohem víc?“

Její divoké zelené oči se střetnou s jeho, šedýma a laskavýma. „Brzy bude ze vsi odjíždět kupecká výprava, která k nám přicestovala před slavností. Vede ji Bartolomeo, dobrý známý pána naší věže. Chystají se přejít hory. Ale ne na jih. Na sever, do cizích zemí. Tam moc kněží nesahá.“

Malvína je napjatá jako luk. Vždycky si to přála, vždycky si přála opustit údolí, pro ni až příliš těsné, a vydat se objevovat

svět, který znala jen z knih. Vždycky po tom toužila, ale... ale Federico na ni bude čekat za dva dny na rozcestí. Třeba by jí mohl pomoci právě on?

„Prosím, mistře Giovanni, neposílej mě pryč! Mohu se ukrýt v lesích.“

„V lesích tě najdou, Malvino.“

„Ne, když budu na zakázané straně.“

Starý muž sebou trhne. „Na zakázané straně? To nepřichází v úvahu!“

„Proč ne? Sám jsi mi přece říkal, že to, co se o ní vypráví, jsou jen hloupé pověry! Že nejsou ani kletby, ani netvoří!“

„Ano, to jistě, ale... Nepřeju si, abys tam chodila. Abys na to jen pomyslela.“ Jeho hlas je náhle tvrdý jako kámen. Veškerá laskavost z něj vyprchala. „Sbal si věci na cestu. Bartolomeo odjíždí pozítří za úsvitu.“ Zamíří ke dveřím její komůrky, na prahu se však ještě zastaví. „Neboj se, dítě. Zase se vrátíš.“

„Ale kdy, mistře?“

Odpověď zazní v dlouhém povzdechu. „To nevím.“ A potichu, spíš sám pro sebe, dodá: „Ale určitě ne dřív, než přejde Sedmé milénium.“

* * *

Té noci se opět vykrade z věže a utíká na rozcestí. Federico tam však není, jistěže ne. Viděli se včera – a opět se mají setkat až třetí den.

Třetí den už budu na cestě pryč.

Má ho tedy hledat? Netuší kde. Pokaždé když se loučili, vídla ho odcházet mezi stromy. Ne po cestě, vnořil se přímo do lesa a stíny se za ním zavřely jako voda. Proč ji to vlastně zajímá?